

Csobánka Zsuzsa Emese

Az akarat illúziója

Tick Ervin emlékére

Sirályok vijjogása ébreszt,
Sötét sátorba bújt nappalom.
Röpülj, ki nem féled a végtelent,
Röpülj, most hozzád szól dalom.

Oh, teremtőm, testbe zárt
Lelkem itt végre megpihen.
Mint vitorlavásznon, úgy surrognak
Szellős tollaik a nedves cserepeken.

Röpülj, röpj, óceán őrzője,
Strázsád emlékeztet, az élet mint ragyog,
S hogy nemcsak testbe szorult lélek,
Egyszersmind halandó vagyok.

Az északi oldalon moha nő,
A lélek gyújtózsínórja az égnek.
A rabként elgondolt ellentét
Kettős szorítása a teljességnek.

Megengedés és bizalom,
Ez a két ág hajt lombos tavaszt
Röptödet látva, és meghajlik bennem
A tér és az idő, hogy tudatosítsa azt.

És álmodom, és álmaim
Csillaghálójából ocsúdva
Élesednek a világ színei,
A lét pikkelyét szórva szét az útra.

Elviselni istent: hasított földi palást.
Egy világ súlya vállamon, sárban gázolok.
Őrzője lettem a fénynek, formáit
Szemléli rajtam keresztül a lét, ahogy forog.

Röpülj, sirály! Szárnyad vállalom,
Legyen bár önnön árnyékának alávetett.
De lenn a földön van az ég, mutatja:
A szabadság fátyla a földszagú tett.